տանել հասցնել Դավրիժի դուռը, շնչաւոր մի անգամ չիմանայ»:

Սուլթան Մուրատ այս հովիւը հետն առած կը բռնէ Շահ-եօլի ճանապարհն, ուղղակի Կարին կը մտնէ բոլորովին լեռներու գագաթից անցնելով և մինչև Պօլիս կը տանէ այս հովիւը, իրեն Թագաւոր լինելը նմա կը յայտնէ, պատիւ կանէ, հլղաթ (պատուելու համար, զգեստ հագցնել) կը հագցնէ, Միր-չօպան անունով տիտղոս մի կտայ:

Սուլթան Մուրատ հրաման կարձակէ, մեծ բանակ մի կը կազմուի Կարնոյ մէջ: Երբ ամէն բան կը պատրաստուի, հետը կը բերէ Միր-չօպանն, որ բանակին և Սուլթանին կառաջնորդէ մինչև Դավրէժ: Բանակը գիշերն առաջ կը գնար, իսկ ցերեկը Շահ-եօլու վերայ գտնուած բարձր լեռներու գագաթներու վերայ կը գետեղուէր, մինչև Դավրէժ գրաւեցին:

Սուլթան Մուրատ իւր փափաքին հասած լինելով ուզեց Միր-չօպանը բարձր պատուոյ հասցնել, իւր մեծ փաշաներու կարգը դասել. խոստացաւ նմա մինչև անգամ վազիրութեան աստիճան.«—ինչ որ Թագաւորին տալ կարելի է, պիտի տամ քեզ, ասաց, խնդրէ, ինչ որ կուզես, բարի հովիւ»:

—Չէ, կասէ Միր չօպան, ինձ Թագաւոր ես կարգելու լինիս, հաճելի չէ ինձ, այլ միայն Ապարայի դաշտն իմ իրաւանց յանձնէ, որ Մէհամդանայ կողմն գտնուած Եզտի ժողովուրդը բերեմ միացնեմ Ապարայի ժողովրդեան, որոց վերայ հսկեմ, որպէս զի Թուրք և քուրդցեղերու ձեռք նեղութիւն չքաշեն: Վասն զի որչափ Թուրքերու ձեռք, նորա քառապատիկը քրդերից կը հալածուին, կը նախատուին և ամէն զրկանք կը կրեն: